

Iubiți credincioși,

Boala este un semn sigur al limitelor umane. Poate tocmai de aceea, publicitatea recurge la tineri și, în general, la persoane sănătoase, frumoase, strălucitoare. Multe boli nu sunt doar o problemă personală, ci o dramă socială. În timpul lui Isus era lepra, și pentru a elimina pericolul infecției, era interzis a se circula în zonele locuite. Este de înțeles în cazul acesta ordinul lui Isus: mergeți și vă prezentați preoților pentru a fi în regulă cu reintrarea în societate, pentru că preotul era oficialul statului și avea, în același timp, și funcția de sanitar oficial.

Trei ar putea fi momentele asupra cărora este bine să ne oprim cu meditația noastră: Primul este boala: 10 leproși care nu se pot apropia își fac auzită suferința prin strigătul lor de departe. Nu este cazul să lărgim mult discursul, dar, cu siguranță, că se poate vorbi de multe feluri de boli, fizice și morale. Pot fi bolnavi înăuntru, chiar dacă au un corp athletic și exuberant. Am putea să ne întrebăm: există un raport între boală și răul moral sau păcat? Și astăzi sunt mulți fundamentalisti care văd în orice boală o pedeapsă sau o prezență satanică. Domnul Isus a trebuit să intervină pentru distingerea celor două lucruri. Ne amintim cuvintele sale atunci când unii galileeni au fost masacrați de Pilat sau un grup de muncitori îngropați de căderea unui turn în construcție.

Aceasta nu înseamnă că multele boli nu ar fi strict legate de devieri comportamentale și, prin urmare, nu ar fi o consecință a abuzului și a păcatului. Acesta nu este un motiv să nu ne preocupe, evident, doar că îngrijirea fizică trebuie însoțită de îngrijirea spirituală. În timpul lui Isus exista frica de lepră; astăzi ciuma secolului este SIDA și, se vede bine, contextul este foarte diferit. Nu este vorba de a închide ferestre sau uși, dimpotrivă. Cu cât sunt mai grave cazurile, cu atât mai mulți au nevoie de ajutor. Desigur, contactul se poate face fără să-ți dai seama, multe persoane s-au îmbolnăvit în spitale. Dar, în nici un caz, virtutea nu generează boala. Dacă nu avem curajul să facem această afirmație, nu suntem pe aceeași linie cu Evanghelia și același lucru se poate spune și despre alcoolism.

Este ușor să vorbim de bolnavi și de boli, dar este nevoie să fim prudenți atunci când o facem. Spune „Catehismul Bisericii Catolice” că „boala și suferința au fost mereu una dintre problemele care pun la probă viața umană. Prin boală omul experimentează propria neputință, propriile limite și propriul sfârșit. Fiecare boală ne poate face să vedem moartea. Boala poate să ne conducă la teamă, la disperare și, uneori, la revoltă împotriva lui Dumnezeu. Dar ea poate, în același timp, să facă mai matură persoana, să o ajute să discearnă în propria

Schita predica la Duminica a XXIX dupa Rusalii. A celor 10 leprosi.

Scris de Pr.Olimpiu Todorean
Duminică, 03 Ianuarie 2010 00:18 -

viață ceea ce nu este esențial pentru a se îndrepta spre ceea ce este. De multe ori, boala provoacă o căutare a lui Dumnezeu, o reîntoarcere la El"

.

Al doilea moment: invocarea și remediul: „Isuse, ai milă de noi!”

Nimic mai simplu și mai esențial. Răul este vizibil; umilirea alungării este concretă; speranța umană de a ieși din această situație lipsește cu desăvârșire. Nu mai rămâne decât o invocare a ajutorului. Cristos este maestrul; Cristos a demonstrat față de bolnavi și prin numeroasele sale vindecări de orice tip, un semn clar al faptului că *„Dumnezeu a căutat pe poporul său”* (Lc. 7,16) și că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Isus nu are numai putere de a vindeca, ci și de a ierta păcatele: a venit să-l vindece pe om în totalitate, suflet și trup; El este medicul de care bolnavii au nevoie. Compasiunea Sa către toți cei care suferă o duce atât de departe, încât se identifică cu ei:

„Am fost bolnav și m-ați vizitat”

(Mt. 25,36). Una dintre paginile cele mai frumoase din istoria Bisericii este fidelitatea față de cuvintele Domnului:

„vindecați pe cei bolnavi”

(Mt. 10, 8). În secolele trecute, primele realizări istorice în favoarea bolnavilor se datorează comunităților creștine. Nu cred că a fost oraș sau țară unde Biserica să nu fi fost la originea spitalelor, orfelinatelor, azilelor, leprozeriilor, care, în mod ocazional sau permanent, au ajutat să se depășească criza sau calamitatea din acea zonă. Nu trebuie să uităm că astăzi noi trăim în situații mai bune mulțumită eroismului și dedicării sfinților. Primul spital despre care se știe este cel gândit și voit de Sfântul Vasile în secolul V.

Mai sunt și astăzi Congregații și Ordine spitalicești. Dar în câmpul asistenței nu trebuie să fie numai medicina prezentă, în sensul strict al cuvântului. Un câmp nemărginit se deschide creștinilor care vor să fie atenți la nevoile fraților. Ne gândim al noile boli cum sunt: izolarea, bătrânețea, depresiile. *„Am fost bolnav și m-ați vizitat”* (Mt.25). La tăcuta invocație nu numai cei zece leproși ci cartiere întregi și clase sociale se înscriu pe aceeași linie a intervenției miraculoase a Domnului. Cristos invită discipolii să-l urmeze luându-și și ei crucea lor. A-l urma înseamnă asumarea unui nou mod de a vedea boala și bolnavii. Isus îi asociază la viața Sa de sărăcie și serviciu.

„Ei s-au dus și au predicat ca lumea să se întoarcă; și scoteau mulți demoni, iar pe mulți neputincioși îi ungeau cu ulei și-i vindecau”

(Mc. 6, 12-13). Îi face participanți la ministerul său de compasiune și vindecare.

Exegeții ne ajută să înțelegem mai bine lucrul acesta. Textul folosește două verbe: „*în timp ce se duceau, au fost curățați*”

. Samariteanului care se întoarce să mulțumească, Isus îi spune:

„*Credința ta te-a mântuit*”

. Mons. Ravasi comentează în felul următor acest lucru:

„*Există o implicare fizică și socială în confruntarea ultimilor: Isus sfidează legile levitice întâlnindu-i pe leproși și în general pe bolnavi. Este necesar ca și creștinul să fie cât mai mult posibil ferment și sămânță în terenul lumii și în pasta istoriei și nu o piatră prețioasă, rece, închisă în scrinul de aur al edificiilor și asociațiilor sale. El trebuie să intre în lume alături și implicându-se pentru frații, semenii săi*”

Al treilea moment: mulțumirea?

Bietul de el, am putea spune despre Isus, dacă, atunci când făcea binele, aștepta mulțumire! Astăzi, ca și atunci, există pericolul ca binele să devină motiv de divizare. De teama că trebuie să-i spui cuiva „mulțumesc”, îl eviți și îl uiți. Cine nu a suferit situații de felul acesta? Isus Cristos cunoaște bine omul și îl acceptă așa cum este, dar nu-și ascunde dezamăgirea și așteptarea: „*cum, nu erau zece care s-au vindecat? Și unde sunt ceilalți nouă?*”

Originalitatea acestei pericope evanghelice este legată tocmai de acest ultim moment al întregului episod propus de Luca. Miracole și vindecări, după spusele evangheliștilor, au fost atât de multe încât au fost probleme în a le înregistra pe toate. De ce, atunci, este amintit tocmai acest miracol? Tocmai pentru a ne da posibilitatea de a înțelege demnitatea și bucuria care generează mulțumirea. Există necredincioșii care înțeleg mai bine decât credincioșii darul lui Dumnezeu și, prin mulțumire, devin credincioși. De câte ori nu ni s-a întâmplat și nouă să găsim mai sensibile persoanele străine decât cele apropiate nouă? Este trist, dar chiar și în casele noastre suntem obișnuiți, sau mai bine zis educați, să spunem mulțumesc, de multe ori fiind doar un pretext și nu îl spunem pentru că noi credem cu adevărat.

Dacă ingratitudinea este unul dintre aspectele cele mai dure ale societății, cu atât mai gravă este importanța pe care o merită în planul religios. A spune „mulțumesc” lui Dumnezeu este ca și cum i-ai zice: „*DA*”. Tu ești Creatorul, Ție îți datorez totul. Acesta este sentimentul religios fundamental: recunoașterea că suntem debitori. Ce ai și nu ai primit? Și dacă ai primit, de ce atâta vanitate ca și cum o meritați? Sfântul Pavel este categoric asupra acestui punct și, în epistola sa către Romani spune că păgânii sunt de nescuzat pentru că, chiar cunoscându-l pe Dumnezeu, nu l-au preamărit și nu i-au mulțumit ca unui Dumnezeu (Rm. 1,21).

Schita predica la Duminica a XXIX dupa Rusalii. A celor 10 leprosi.

Scris de Pr.Olimpiu Todorean
Duminică, 03 Ianuarie 2010 00:18 -

Binecuvântat să fie Domnul, **iubiți credincioși**, dacă, la școala samariteanului vindecat, ne-a făcut să înțelegem bucuria de a spune din profundul sufletului nostru: Mulțumesc, Isuse! Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine! Amin.